

MARTINEN ISTORIOAK

Lur Martin Ansa

Oiartzun

Kaixo denoi! Duela urte asko gertatutako istorioa kontatuko dizuet gaur, zortzi urte nituenekoa, hain zuzen ere.

Nik, Martin dut izena, ile beltza neukan, azal zurixka eta pekatsua, eta begi urdin biziak, itsasoa bezalakoak.

Beste haur guztiak bezalakoa nintzen, futbolzalea eta isila. Kaleko agure zahar batek bizia aldatu zidan arte. Ingalaterrako herri txiki batean bizi nintzen. Egun elurtsu batean, poz-pozik nindoan kaletik nire bigarren hortza eskuan neukala. Baina bat-batean hots bat entzun nuen:

—Mutiko, mutiko!

Alde batera eta bestera begiratu nuen baina ez nuen ezer ikusi. Orduan berriro entzun nuen:

—Mutiko, mutiko!

Berriro begiratu eta hantxe agure zahar bat neuri deika. Zer nahiko zuen nigandik? Beregana gerturatzen hasi nintzen eta eskutik eutsi zidan; ni beldurtuta nengoen, eta orduan poltsikotik liburu bat atera zuen eta eskuan utzi zidan. Galdetu nion zertarako behar nuen liburu bat, futboleko ibiltzea askoz dibertigarriagoa zela, eta erantzun zidan:

—Irakur ezazu, eta gero erantzun.

Harrituta joan nintzen etxera. Baina gau hura gau interesgarriena izan zen, sekulakoa.

Liburua behatzen hasi nintzen. 376 orri zituen eta ez zuen marrazkirik, oso aspergarria iruditu zitzaidan baina agureari eta liburuari aurrerabidea ematea pentsatu nuen. Liburua irakurtzen hasi eta lehenengo kapitulura iritsi orduko liburuarekin liluratuta nengoen; gau oso-oso irakurtzen eman nuen.

Hurrengo egunean ikastolako motxila prestatu eta liburua eskuetan nuela ikastolara joan nintzen. Nire lagunei erakusteko irrikan nengoen, baina haien erantzuna ez zen nik uste nuen bezalakoa izan. Burlaka eta barreka erantzun zidaten:

—Agure zahar batek emandako liburuak gustatzen zaizkizu, ala? Kar-kar-kar!

—Futbola baino dibertigarriagoa dela uste duzu? Orduan ez jolastu gurekin! Kar-kar-kar!

Eskolako klaseak bukatu eta gero triste bueltatu nintzen etxera. Betiko bidetik joan nintzen eta hantxe zen agurea berriz ere, banku batean eserita. Nik eskolako ogitartekoa eman nion eta berak beste liburu bat eman zidan.

Egun askotan horrela jarraitu genuen, nik ogitartekoa eman, berak liburua niri. Baina horietako egun batean zera esan zidan:

—Agur Martin, espero dut nire liburuez gozatzen jarraitzea.

Gauza normaltzat hartu nuen nik. Agur esan nion eta etxera itzuli nintzen, baina egun horretan eman zidan liburua behatzen ari nintzela, giltza bat

aurkitu nuen, ohartxo batekin liburuaren barruan. Jartzen zuena irakurri nuen:

Kaixo Martin, zer moduz zaude? Espero dut nire liburuez asko gozatzen jarraitzea, ni iluntasunak eramaten nauenean ere. Giltza honek nire liburutegia irekitzen du eta orain zeurea izango da, horrela liburuak irakurtzen eta idazten jarraituko duzu, nahi duzun beste. Mou txokolategiaren atzeko belardian dagoen etxetxea dut liburutegia; gozatu gelditzen zaizun guztia liburuez. Ahaztu gabe, bertan Mius neure katuaren konpainia ere izango duzu.

Kaleko Agurea

Hurrengo egunean eskolatik bueltan, agurearentzat ogitartekoa eskuan nuela betiko bankura joan nintzen. Baina agurea ez zen ageri. Ezta hurrengo egunetan ere. Orduan azkeneko egunean esan zidanaz eta bere gutun hartaz gogoratu nintzen. Kikilduta hilerrira joan nintzen, lore-sorta eskuan nuela. Han zegoen agurearen argazkia hilarri batean. Beste hilarriguztiak lorez betetazeuden, hura izan ezik. Orduan neure lore-sorta utzi nion agureari. Gero etxera bueltatu nintzen, burumakur, agureak emandako giltza hartu eta Mou txokolategiaren atzeko belardian zegoen etxera joan nintzen. Giltzaz atea ireki eta han ikusi nuenak zur eta lur utzi ninduen.

Den-dena liburuz beteta zegoen; eta hantxe zegoen Mius ere, liburu-pila baten gainean, begi berde horixka distiratsuko katua. Ordutik aurrera egunero joaten hasi nintzen liburutegira. Baina horietako egun batean gelako harroputz horiek jarrai-

tu egin zidaten, eta etxera bueltatu nintzenean, liburutegia suntsitu egin zidaten. Hurrengo egunean liburutegira itzuli nintzenean, dena erreta zegoen, liburu eta guzti, baina Mius atetik sartu zen, lepoan gutun bat zeukala: «Hauxe pena, Martin! Kaleko agurearen liburu aspergarri guztiak suntsitu dira! Ene, ene!».

Kristoren amorrua sartu zitzaidan, argi zegoen zein izan zen. Nire gelako harroputz nazkagarriok! Orduan Gorkaren etxera joan nintzen, zelaian sartu, labana eskuan nuela, eta bere baloi guztiak zulatatu nituen. Horietako batean gutun bat utzi nuen, hauxe zioena: «Hauxe pena! Zure baloi nazkagarri eta aspergarri guztiak suntsitu dira! Ene, ene!».

Orduan, liburutegirako bidean zer egin pentsatzen ari nintzela, ideia bat bururatu zitzaidan. Agureak liburu guzti horiek idatzi baldin bazituen, zergatik nik ez? Eta orduan hasi nintzen istorioak sortzen, hainbat istorio. Urteak eta urteak igaro nituen liburutegi horretan, den-dena txukuntzen eta liburu gehiago idazten.

Baina zaharra naiz dagoeneko eta azken liburua idazten bukatzen dudanean (nire bizitzari buruzko ipuina), neuri tokatuko zait kaleko agure zaharra izatea.